

Arrest

nr. 248 489 van 29 januari 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 17 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) op 20 juni 2018 en op 26 november 2018.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 30 april 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U bent een Venezolaans staatsburger, afkomstig uit Maracay. U bent een alleenstaande moeder. Uw drie minderjarige kinderen verblijven in Maracay waar zij grootgebracht worden door uw moeder. Van 2015 tot begin 2016 werkte u acht maanden in een schoenwinkel. U werkte ook enige tijd in een kledingzaak. Met hetgeen u verdiende was het zeer moeilijk om in het levensonderhoud van u, uw kinderen en uw moeder te voorzien. Aangezien u tegen de regering was, kwam u niet in aanmerking voor voedselpakketten. De burgerraad hield namelijk een lijst bij van bewoners die tot de oppositie behoorden. Ook al sprak u nooit in het openbaar over politiek en stapte u nooit mee op in manifestaties, u nam in 2015 en 2016 enkele keren deel aan een caserola, een actie waarbij u vanuit uw venster op potten en pannen sloeg om uw ongenoegen over het regeringsbeleid te laten blijken. In maart 2016 vatte u de studies criminalistiek aan. Eind juni of begin juli 2016, op een vrijdagnacht, wandelde u samen met uw vriend K.(...) in uw wijk op straat. U ging eten kopen voor uw dochter toen een auto met drie inzittenden, de criminelen, de (zgn.) Eduard en Cacheta. U vermoedt dat de chauffeur de (zgn.) Bonita of Mortadella was. Eduard stapte uit de wagen, versperde u de doorgang en bedreigde u met een pistool. U vermoedt dat de (zgn.) Jesus Quintero de opdracht gaf u te laten vermoorden. Uw vriend K.(...) wees erop dat u een alleenstaande moeder met drie kinderen bent, waarna u kon ontkomen. Een andere keer – u was er toen niet bij - maakten de criminelen K.(...) nogmaals duidelijk dat zij u zouden vermoorden als zij u nog zouden zien. Studenten criminalistiek zijn volgens hen informanten voor de politie. Bovendien was het de criminelen niet ontgaan dat er geregeld politieagenten en militairen kwamen eten in het eethuis dat uw moeder runde. U zag zich dan ook genoodzaakt uw studies stop te zetten en het land te verlaten. U verliet Venezuela op 23 juli 2016. U reisde naar de Dominicaanse Republiek om er te werken en om zo uw moeder en kinderen te kunnen onderhouden. U verbleef er illegaal tot 14 mei 2018. Dan vertrok u naar Italië waar u in het huwelijk zou treden met een zekere A.B.(...), met wie u sinds acht maanden een relatie had. Bij binnenkomst van de Schengenzone werd u op 15 mei 2018 gecontroleerd door de Belgische luchthavenpolitie. Aangezien uw reisdoel niet duidelijk bleek, werd u vastgehouden en overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole'. Vervolgens diende u op 17 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Venezuela zou u sterven van de honger of vermoord worden door de criminelen uit uw wijk die zich verenigd hebben in de bende 'El Tren de Aragua'.

U bent in het bezit van uw paspoort, uitgereikt op 29 maart 2016 met een geldigheidsduur van vijf jaar; en de overlijdensakte van de vader van twee van uw drie kinderen.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u verder nog volgende documenten neer: een handgeschreven samenvatting van uw relaas d.d. 12 oktober 2018 waarin u uw vrees uiteenzet voor de bendeleden van 'El Tren de Aragua'; twee strandfoto's van u en een man waarvan u verklaart dat dit A.(...) is; een badge van uw studie criminalistiek, uitgereikt op 28 maart 2016; een screenshot van een deel van een facebookpagina, ingezoomd op een bericht 'je zal zien dat je mij zal betalen', volgens u gaat het om een dreigbericht van Jesus Quintero; foto's en facebookprofielen van bendeleden uit uw wijk; een screenshot van een artikel over twee bendeleden die vermoord werden; enkele artikelen over de voedselschaarste en de onveiligheid in Venezuela; een artikel over de arrestatie van een criminele bende door de politie van Aragua; enkele berichten op sociale media over het terugsturen van Venezolanen vanuit de Dominicaanse Republiek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat er ernstige vragen rijzen bij de ware reden van uw vertrek naar Europa. U verklaarde dat u vanuit de Dominicaanse Republiek onderweg was naar Italië, waar u in het

huwelijk zou treden met uw partner A.B.(...), met wie u een achttal maanden voor uw vertrek uit de Dominicaanse Republiek een relatie begon. Hij betaalde uw reis naar Europa. Aan uw relatie met A.(...) kan evenwel geen geloof gehecht worden. Zo slaagde u er op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in zijn familienaam te geven. U gaf toen aan dat u deze moeilijk kon onthouden. Op het CGVS had u het over B.(...)e of B.(...)i. Evenmin kende u zijn precieze leeftijd of precieze geboortedatum. U stelde dat hij in het Italiaanse dorp Rosette of Rosetto woont maar had geen flauw benul waar in Italië dit dorp zich bevindt. U kon de namen van zijn ouders niet geven. Gevraagd of hij broers of zussen heeft, zei u dat hij enkel één zus had vermeld. Maar ook haar naam bleek u niet te kennen. De naam van de moeder van zijn zoon kon u evenmin geven. U stelde dat hij samen met zijn oom een hotel uitbaatte in Italië maar bleef in het ongewisse over de naam van deze oom. U kon niet zeggen wat A.(...) gestudeerd had (verklaring DVZ, vraag 15, CGVS 20 juni 2018, p. 12-18). Gelet op deze vaststellingen kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u voorgehouden reisintenties. De door u neergelegde foto's van u en een man waarvan u beweerde dat het A.(...) is, veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Bovendien diende u pas een verzoek om internationale bescherming in België in nadat u werd vastgehouden en overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole'. Deze vaststellingen ondermijnen uw algemene geloofwaardigheid.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen geenszins overeenstemmen. Op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde u aan wegens een tekort aan voedsel Venezuela te hebben verlaten. Toen u vervolgens gevraagd werd of u daarnaast nog andere problemen hebt gehad, antwoordde u eerst ontkennend om daarna alsnog toe te voegen dat u tijdens uw studie ooit door één delinquent bedreigd bent geweest maar dat dit geen verdere gevolgen had omwille van uw vertrek naar de Dominicaanse Republiek (DVZ, vragenlijst CGVS, vragen 4, 5 en 7). Tijdens uw eerste onderhoud met het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat u in de maanden juni en juli 2016 voortdurend door verscheidene criminelen bedreigd werd en dat deze situatie de aanleiding tot uw vlucht uit Venezuela vormde. Hierop doorgevraagd had u het over drie bedreigingen. U kon deze niet precies in de tijd situeren. U kon enkel zeggen dat de eerste twee bedreigingen in dezelfde week zouden hebben plaatsgevonden. Telkens kwamen criminelen in een auto langsgereden en dreigden ze ermee u te vermoorden. Bij de eerste bedreiging zaten er twee personen in de auto, Eduita en Sergio. Nooit had u rechtsreeks contact met de criminelen (CGVS 20 juni 2018, p. 20-22). Tijdens uw tweede onderhoud op het Commissariaat-generaal had u het slechts over één incident waarbij u bedreigd werd. Plots herinnerde u zich dat het op een vrijdagnacht ergens eind juni, begin juli 2016 was. U had het over een wagen met drie inzittenden, Eduard, Cacheta en de chauffeur, Bonita of Mortadella. Waar u eerder beweerde dat u nooit rechtstreeks contact met de criminelen had, beweerde u nu dat Eduard uit de wagen stapte, u de weg afsneed en u met een pistool bedreigde (CGVS 26 november 2018, p. 4-5). U bevestigde tot tweemaal toe dat dit het enige incident was waarbij u rechtstreeks bedreigd werd (CGVS 26 november 2018, p. 7). Geconfronteerd met uw eerdere verklaringen antwoordde u naast de kwestie dat u gewoon op de vragen had geantwoord en dat er u niets gevraagd werd over bedreigingen via internet. Toen u nogmaals op uw uiteenlopende verklaringen werd gewezen, stelde u uw aanvankelijke verklaringen niet meer te herinneren en zei u dat u gestresseerd was tijdens uw verblijf in het transitcentrum 'Caricole' (CGVS 26 november 2018, p. 8). Deze uitleg is evenwel allerminst een verklaring voor de manifeste tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen. Gelet op hetgeen voorafgaat, kan er geen enkel geloof meer gehecht worden aan de door u beweerde bedreigingen door criminelen.

Voorts beweerde u dat u geen voedselpakket ontving omdat u bij de oppositie was, maar maakte deze stelling geenszins aannemelijk. U was immers nooit lid van een politieke partij. Ook al gaf u aan tegen Maduro te zijn, u sprak nooit in het openbaar over politiek. Nooit nam u deel aan (politieke) manifestaties (CGVS 20 juni 2018, p. 9). Uw uitleg dat u door de burgerraad als opposant was opgesteld omdat u enkele keren vanuit uw venster op potten en pannen zou hebben geslagen, is geenszins aannemelijk. Aan uw verklaring dat u bij terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou kunnen aanvragen omdat u tot de oppositie behoort (CGVS 20 juni 2018, p. 25), kan dan ook geen enkel geloof gehecht worden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin

rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Uit uw verklaringen blijkt dat u steeds gewoond heeft in het huis dat eigendom is van uw moeder en dat u verschillende jobs hebt uitgeoefend. U woonde bovendien bij uw moeder die een eethuis uitbaatte (CGVS 20 juni 2018, p. 5-8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De door u neergelegde documenten zijn niet van die aard bovenstaande appreciatie te wijzigen. Uw identiteit en nationaliteit staan niet ter discussie. Ook het overlijden van de vader van twee van uw kinderen wordt niet betwist. Aan uw handgeschreven samenvatting van uw vrees voor criminelen uit uw wijk kan geen waarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn dienen documenten immers te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, quod non in casu. Om dezelfde reden kan er evenmin enige waarde gehecht worden aan de screenshot van een deel van een facebookpagina, die volgens u een bedreiging van Jesus Quintero aan uw adres bevat. Bovendien gaat het hier om een kopie van een ingezoomd beeld waaruit geenszins blijkt wie er naar wie een bericht heeft gestuurd. Evenmin is er een datum leesbaar. De foto's en facebookprofielen waarvan u beweerde dat ze van bendeleden afkomstig zijn, kunnen van eender wie afkomstig zijn. Nogmaals kan herhaald worden dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de door u beweerde problemen met criminelen uit uw wijk. Uw badge, waarvan

u enkel een kopie neerlegde, toont hoogstens aan dat u op een bepaald moment ingeschreven was als student criminalistiek, maar niets meer dan dat. De door u neergelegde artikelen verwijzen naar een algemene situatie en handelen niet over u in persoon.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet in samenhang gelezen met de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en met artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 iuncto artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking).

Verzoekster geeft aan dat zij, behalve waar wordt geoordeeld dat er in Venezuela geen sprake is van een gewapend conflict, niet akkoord gaat met de weigeringsmotieven van de commissaris-generaal en tracht deze te weerleggen.

Verzoekster werpt verder op dat de documenten gevoegd aan het administratief dossier dateren van 2019 of vroeger waardoor er geen rekening gehouden werd met de COVID-19-pandemie. Zij betoogt dat deze pandemie in Venezuela, een medisch verzwakt land, lelijk zal huishouden en dat haar eventuele terugkeer neerkomt op onmenselijke behandelingen en/of mensonterende omstandigheden.

3. Nieuwe stukken

3.1. Aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd:

- stuk 3.1: COI Focus, *Venezuela. Situation socioeconomique*, 20 april 2019;
- stuk 3.2: Acaps, *Venezuela. Situational update and 2019 outlook*, 28 maart 2019;
- stuk 3.3: Aljazeera, *Venezuela blackout*, 9 maart 2019;
- stuk 3.4: Reuters, *Venezuelans scramble for food and water as oil exports hit by blackout*, 11 maart 2019;
- stuk 3.5: Amnesty International, *10 Things you need to know about Venezuela's human rights crisis*, 18 februari 2019;
- stuk 3.6: Amnesty International, *Venezuela 2017/2018*, 23 februari 2018;
- stuk 3.7: Crisis Group, *The darkest hours*, 15 maart 2019;
- stuk 3.8: BBC News, *Venezuela: All you need to know about the crisis in nine charts*, 4 februari 2019;
- stuk 3.9: Financial Times, *Venezuela's elite restaurants thrive as food shortages worsen*, 22 februari 2019;
- stuk 3.10: CSIS, *The Maduro diet: Food v. freedom in Venezuela*, 9 juli 2018;
- stuk 3.11: Aljazeera, *Venezuelans turn to food production amid crisis*, 28 maart 2019;
- stuk 3.12: Roads and Kingdoms, *Getting food to your fridge is a full-time job in Venezuela*, 5 april 2019;
- stuk 4: UNHCR, *Guidance Note on International Protection Considerations for Venezuelans - Update I*, mei 2019;
- stuk 5: European Union: European Commission, *Communication from the commission COVID-19: Guidance on the implementation of relevant EU provisions in the area of asylum and return procedures and on resettlement*, 16 april 2020;

- stuk 6: World Health Organization, *WHO Director-General's opening remarks at the media briefing on COVID-19*, 11 maart 2019;
- stuk 7: Luik, 19 maart 2020, nr. 2020/872;
- stuk 8: U.S. News, *Experts: Venezuela Is "Worst Case Scenario" for Coronavirus*, 26 maart 2020;
- stuk 9: Immigration and refugee board of Canada, *Venezuela: the homeland card (carnet de la patria)*, 18 mei 2018.

3.2. De verwerende partij maakt op 6 januari 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Venezuela wordt gemaakt. Zij verwijst hierbij naar:

- COI Focus, *Venezuela: Situation Sécuritaire*, 4 april 2019;
- COI Focus, *Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*, 1 juli 2019;
- COI Focus, *Venezuela: situatieschets*, 15 mei 2020;
- EASO, *Venezuela Country Focus*, augustus 2020.

4. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele

omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1. Verzoekster vreest in geval van terugkeer naar Venezuela te sterven van de honger of te worden vermoord door criminelen in haar wijk die zich hebben verenigd in de bende ‘El Tren de Aragua’.

5.2. Verzoekster heeft in het kader van haar beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met documenten).

In de motieven van de bestreden beslissing kan worden gelezen dat de voorgelegde documenten inhoudelijk werden beoordeeld door de commissaris-generaal.

Wat betreft de verschillende stukken die werden overlegd ter staving van haar identiteit, haar nationaliteit en het overlijden van de vader van twee van haar kinderen, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in het standpunt dat deze gegevens niet ter discussie staan. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om deze elementen te betwisten.

De handgeschreven samenvatting van verzoeksters vrees voor criminelen uit haar wijk, is opgesteld door verzoekster zelf. Haar verklaringen worden hieronder verder besproken.

De screenshot van een deel van een facebookpagina, die volgens verzoekster een bedreiging van Jesus Quintero aan haar adres bevat, betreft een kopie van een ingezoomd beeld waaruit geenszins blijkt wie naar wie een bericht heeft gestuurd. Evenmin is er een datum leesbaar. Bovendien kunnen dergelijke conversaties op sociale media eenvoudig worden geënsceerd en bieden ze geen garantie over de authenticiteit van wat wordt besproken noch kunnen ze worden geverifieerd. Om deze redenen kan aan zulke conversaties dan ook maar heel beperkte bewijswaarde worden toegekend en volstaan zij op zich niet om een internationale beschermingsstatus te verwerven.

De foto's en facebookprofielen waarvan verzoekster beweerde dat ze afkomstig zijn van bendeleden, kunnen van eender wie afkomstig zijn. Bovendien kan voor verzoekster hieruit geen persoonlijke vervolgingsvrees worden afgeleid.

Verzoeksters badge, waarvan zij enkel een kopie neerlegde, toont hoogstens aan dat zij op een bepaald moment was ingeschreven als student criminalistiek, maar niet meer dan dat. Hieruit kan op zich niet worden afgeleid dat zij omwille van haar studies in het vizier is gekomen van criminelen.

De internetberichten over de voedselschaarste en de onveiligheid in Venezuela, waaronder een artikel over twee bendeleden die werden vermoord en een artikel over de arrestatie van een criminele bende, alsmede de berichten op sociale media over het terugsturen van Venezolanen vanuit de Dominicaanse Republiek, zijn louter algemeen van aard en hebben geen betrekking op verzoeksters persoonlijke situatie.

Wat betreft de strandfoto's van verzoekster met een man van wie zij verklaart dat dit A. is, kan niet op objectieve wijze worden vastgesteld dat de persoon in kwestie wel degelijk A. betreft., laat staan dat deze foto's kunnen aantonen dat verzoekster naar Europa is getrokken om met hem te huwen.

Hoewel verzoekster zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om haar vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoekster voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met haar land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Uit wat volgt, zal blijken dat verzoekster geen persoonlijke vervolgingsvrees aannemelijk maakt.

5.3. Na lezing van het administratief dossier stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vooreerst vast dat aan verzoeksters voorgehouden reisintenties geen geloof kan worden gehecht. Verzoekster verklaart dat zij onderweg was naar Italië om te huwen met A.B., met wie zij een achttal maanden voor haar vertrek uit de Dominicaanse Republiek een relatie begon. Verzoeksters gebrekkige kennis over deze A.B., maakt haar beweerde relatie met hem echter compleet ongeloofwaardig. Zo slaagde zij er op de Dienst Vreemdelingenzaken niet in zijn familienaam te geven (AD CGVS, verklaring DVZ 30 mei 2018, vraag 15). Dat zij op het CGVS zijn naam wel wist te geven en enkel moeite had met de uitspraak, doet hieraan geen afbreuk. Bovendien kende zij evenmin zijn precieze leeftijd of precieze geboortedatum. Verder stelde verzoekster dat hij in het Italiaanse dorp Rosette of Rosetto woont maar had ze geen flauw benul waar in Italië dit dorp zich bevindt, kon zij de namen van zijn ouders niet geven, bleek zij de naam van zijn zus noch de moeder van zijn zoon te kennen, bleef zij in het ongewisse over de naam van de oom met wie hij een hotel uitbaatte in Italië, en kon zij niet zeggen wat A. gestudeerd had (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 juni 2018, p. 14-16). Van verzoekster, die beweert dat zij een amoureuze relatie heeft gehad met A., dat zij tussen februari en april 2018 elke dag met hem gependeed heeft (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 juni 2018, p. 18) en naar Europa is getrokken om met hem te trouwen, mag redelijkerwijs worden verwacht dat zij meer over deze persoon weet te vertellen. Door louter het tegendeel te pretenderen, slaagt verzoekster er niet in aan te tonen dat de commissaris-generaal onredelijke verwachtingen heeft gesteld. In de mate de protection officer tijdens het persoonlijk onderhoud zijn bedenkingen heeft geuit omtrent het feit dat verzoekster niet bevriend is met A. op facebook, stelt de Raad vast dat dit element niet wordt aangewend als motief in de bestreden beslissing. Verzoeksters betoog dienaangaande is derhalve niet dienend. Bovendien diende verzoekster pas een verzoek om internationale bescherming in België in nadat zij werd vastgehouden en overgebracht naar het transitcentrum 'Caricole'. Deze vaststellingen samen ondermijnen haar algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast stelt de Raad samen met de commissaris-generaal vast dat verzoeksters opeenvolgende verklaringen omtrent de beweerde bedreigingen door criminelen niet overeenstemmen.

Op de Dienst Vreemdelingenzaken haalde zij aan dat zij Venezuela heeft verlaten wegens een tekort aan voedsel. Toen haar vervolgens werd gevraagd of zij daarnaast nog andere problemen heeft gehad, antwoordde zij eerst ontkennend om daarna alsnog toe te voegen dat zij tijdens haar studie ooit door één delinquent is bedreigd, maar dat dit geen verdere gevolgen had omwille van haar vertrek naar de Dominicaanse Republiek (AD CGVS, vragenlijst CGVS, vragen 4, 5 en 7).

Tijdens haar eerste onderhoud op het CGVS verklaarde verzoekster daarentegen dat zij in de maanden juni en juli 2016 voortdurend werd bedreigd door verscheidene criminelen en dat deze situatie de aanleiding vormde tot haar vlucht uit Venezuela. Hierop doorgevraagd had zij het over drie bedreigingen, die zij niet precies kon situeren in de tijd. Zij gaf enkel aan dat deze eerste twee bedreigingen in dezelfde week hebben plaatsgevonden. Telkens kwamen criminelen in een auto langsgereden en dreigden ze haar te vermoorden. Bij de eerste bedreiging zaten er twee personen in de auto, Eduita en Sergio. Nooit had zij rechtsreeks contact met de criminelen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 juni 2018, p. 20-22).

Tijdens haar tweede onderhoud op het CGVS had verzoekster het slechts over één incident waarbij zij werd bedreigd en situeerde zij dit incident op een vrijdagnacht ergens eind juni, begin juli 2016. Verzoekster had het toen over een wagen met drie inzittenden, Eduard, Cacheta en de chauffeur, Bonita of Mortadella. Waar zij eerder beweerde dat zij nooit rechtstreeks contact had met de criminelen, beweerde zij nu dat Eduard uit de wagen stapte, haar de weg afsneed en zij met een pistool bedreigde (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 26 november 2018, p. 4-5). Verzoekster bevestigde tot tweemaal toe dat dit het enige incident was waarbij zij rechtstreeks werd bedreigd (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 26 november 2018, p. 7). Geconfronteerd met haar eerdere verklaringen antwoordde verzoekster naast de kwestie, namelijk dat zij gewoon op de vragen had geantwoord en dat er haar niets gevraagd werd over bedreigingen via internet. Toen haar nogmaals op haar

uiteenlopende verklaringen werd gewezen, stelde zij zich haar aanvankelijke verklaringen niet meer te herinneren en dat zij gestresseerd was tijdens haar verblijf in het transitcentrum 'Caricole' (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 26 november 2018, p. 8). Deze uitleg neemt de Raad niet aan als verklaring voor de manifeste tegenstrijdigheden tussen haar opeenvolgende verklaringen. Elke asielzoeker staat immers bloot aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren, maar dit doet geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Bovendien is in het dossier van verzoekster geen objectief gegeven voorhanden dat toelaat te besluiten dat stress haar zou hebben verhinderd om haar vluchtrelaas volledig en juist te vertellen.

Door in het verzoekschrift louter haar afgelegde verklaringen gedeeltelijk te citeren en te poneren dat deze coherent zijn, slaagt verzoekster er niet in deze tegenstrijdigheden te weerleggen of te ontkrachten. Zij houdt in het verzoekschrift voor dat zij steeds verklaarde dat er drie personen in de wagen zaten. Echter, tijdens het persoonlijk onderhoud van 20 juni 2016 verklaarde verzoekster duidelijk dat er bij de eerste twee bedreigingen twee personen in de auto zaten:

"Wie bedoelt u met zij?"

Die criminelen. Eduita zat in de auto, Sergio zat er ook in maar die is vermoord. Die dus.

Die twee personen zaten in die auto?

Ja, toen ik in de Dominicaans Republiek zat, zei mijn moeder dat Sergio vermoord was maar dat de anderen nog leven." (p. 20)

"Op welke manier werd u die tweede keer dan bedreigd?"

Op dezelfde manier, ze zeiden dat ze mij gingen vermoorden.

Maar concreet, op welke manier werden die bedreigingen overgebracht?

Op straat ook, ik aan het wandelen en zij in de auto.

Wie zat er toen in de auto?

Bonito en Sergio.

En de derde keer, wanneer en op welke manier werd u een derde keer bedreigd?

Op dezelfde manier, dat ze mij gingen vermoorden, nadien ben ik niet meer buiten geweest en heb ik mijn ticket naar de Dominicaanse geboekt." (p. 21).

Verzoeksters verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar.

Ook het argument dat er geen contradictie bestaat over de eenmalige fysieke bedreiging en de andere bedreigingen waarbij zij niet aanwezig was, die samengenomen meer dan één bedreiging uitmaken, is allerminst ernstig te noemen nu verzoekster het tijdens haar eerste onderhoud duidelijk had over drie bedreigingen waarbij zij telkenmale persoonlijk werd bedreigd.

De voorgehouden bedreigingen door criminelen hebben betrekking op een essentieel element van verzoeksters vluchtrelaas. Dat zij hierover geen consistente verklaringen weet af te leggen, maakt dat hieraan niet het minste geloof kan worden gehecht.

De loutere stelling dat beschikbare informatie niet tegensprekt dat studenten criminalistiek bijzonder worden gevisieerd, volstaat niet om een individueel en objectief risico vast te stellen. Deze informatie is van louter algemene aard, heeft geen betrekking op verzoeksters persoon en kan geenszins volstaan om aan te tonen dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekster dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en slaagt hierin, gelet op hoger gedane vaststellingen, niet.

Verzoekster benadrukt in haar verzoekschrift nog dat zij een oom heeft die kolonel is en met wie zij en haar moeder in onmin leven, omdat hij hen als oppositie beschouwt. Uit haar verklaringen blijkt echter nergens dat zij ten gevolge hiervan enige problemen kende met haar oom of met de Venezolaanse autoriteiten. Verzoekster verklaarde enkel dat hij niet meer met hen spreekt (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 juni 2018, p. 9). Dit kan bezwaarlijk worden beschouwd als een vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekster niet aannemelijk kan maken dat zij voor haar komst naar België werd bedreigd door criminelen en/of vervolgd door de Venezolaanse overheden.

Gelet op haar individuele omstandigheden kan verzoekster niet worden aangemerkt als iemand die op enige wijze in de negatieve aandacht van het Venezolaanse regime staat. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat haar uiterst beperkte politieke activiteiten, met name haar beweerde deelname in 2015 en 2016 aan een caserola, een actie waarbij zij vanuit haar venster op potten en pannen sloeg om haar ongenoegen over het regeringsbeleid te laten blijken, niet zichtbaar en/of bekend waren voor het

Venezolaanse regime. De bewering dat zij als niet-sympathisant van de regering bekend staat omdat zij niet beschikt over een carnet de la patria, doet hieraan geen afbreuk. Verzoekster was geen lid van een politieke partij of organisatie, zij sprak nooit in het openbaar over politiek en nam nooit deel aan (politieke) manifestaties (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 juni 2018, p. 9). Zij kon tevens Venezuela op legale wijze verlaten met haar eigen paspoort. Deze elementen samen zijn een indicatie dat zij niet in het vizier staat van de Venezolaanse overheden. Verzoeksters bewering dat zij, nog voor het invoeren van de carnet de la patria in 2017, geen voedselpakket ontving omdat zij bij de oppositie was, maakt zij dan ook niet aannemelijk. Dat zij bij terugkeer naar Venezuela geen carnet de la patria zou kunnen aanvragen omdat zij tot de oppositie behoort, al evenmin. Uit haar verklaringen blijkt immers dat haar moeder, die ook bij de oppositie was, die kaart wel heeft aangevraagd én verkregen. Verzoekster zelf heeft de carnet de la patria nooit aangevraagd omdat zij, toen deze werd ingevoerd in 2017, reeds in de Dominicaanse Republiek verbleef (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 20 juni 2018, p. 9, 24).

In casu, verzoeksters individuele omstandigheden samen genomen met de huidige algemene omstandigheden in Venezuela, blijken geen concrete aanwijzingen dat zij bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Venezolaanse overheden of andere actoren omwille van haar uiterst beperkte politieke activiteiten of enige andere redenen.

Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoekster omwille van haar profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

5.4. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijke risico loopt in Venezuela.

6.2. Wat betreft artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, verwijst verzoekster naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela. Zij stelt dat de schrijnende en mensonterende situatie in haar land van herkomst niet kan worden genegeerd; de overheid slaagt er niet in om de broodnodige basisnoden te voorzien en haar veiligheid te garanderen.

De Raad herinnert eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:*

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet

dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, doch louter het gevolg is van een complexe situatie en wisselwerking van verschillende elementen en factoren, zoals economisch wanbeheer, Amerikaanse economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *“situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekster in deze context persoonlijk wordt geïmponeerd of dat zij behoort tot een groep van geïmponeerde personen. Verzoekster toont immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet zou kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. In de bestreden beslissing wordt overigens nog terecht gewezen op het volgende: *“Uit uw verklaringen blijkt dat u steeds gewoond heeft in het huis dat eigendom is van uw moeder en dat u verschillende jobs hebt uitgeoefend. U woonde bovendien bij uw moeder die een eethuis uitbaatte (CGVS 20 juni 2018, p. 5-8). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”* Bijgevolg kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoekster bij terugkeer terugkeren naar Venezuela zal terechtkomen in een mensonwaardige situatie als gevolg van een intentioneel menselijk handelen in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

Waar verzoekster verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in Venezuela en stelt dat dit voor haar een onmenselijke behandeling inhoudt in strijd met artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoekster aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat zij in het geval van een terugkeer naar haar land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor er in Venezuela geen adequate behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van haar bewering dat zij in Venezuela zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoekster verder niet aan dat zij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat zij om die reden zou worden onderworpen aan een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat haar – in de hypothese dat zij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Op grond van het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat Venezuela wijdverspreid geweld kent dat voornamelijk politieel dan wel crimineel van aard is en dat naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden gevisieerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel of politieel geweld wordt gepleegd op individuele basis. Dit geweld kadert aldus niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig hebben te maken met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

Verzoekster is evenwel niet afkomstig uit een van deze gebieden. Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat thans in haar verklaarde regio van herkomst, namelijk de stad Maracay gelegen in de deelstaat Aragua, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont dit ook niet aan.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in Maracay, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

6.4. Aldus toont verzoekster niet aan dat er in haar geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet. De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier evenmin andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

7. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekster in het verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, dat stelt: *“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap”*, merkt de Raad op dat dit artikel het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 slechts bevestigt. In kader van huidig beroep werd dan ook nagegaan of verzoekster voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster tweemaal werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze gehoren kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet zou kunnen oordelen over de grond van het beroep. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°

van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES